

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.288/2013/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A csalás bűntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.1542/2012/22. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény szerint 1 rb. a Btk. 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/bc. pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint miősülő és büntetendő csalás bűntettének, valamint 1 rb. a Btk. 345.§-ába ütköző folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősíti.

A vádlottal szemben halmazati büntetésként kiszabott börtönbüntetés tartamát 5 (év) 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

A vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bíróság a BRFK. P-T-96/2010. számú bűnjeljegyzéken felsorolt AI8SA9224551. sorszámú számla, a Kft1. aláírási címpéldánya, 264871997. sorszámú és a 264793812. sorszámú kifizetési pénztárbizonylat tekintetében a lefoglalás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és azokat, továbbá a P-T-141/2010. számú bűnjeljegyzéken a Kft2. és a Kft1. között 2009. december 8-án kelt, 916299. számú szerződést, a Kft1. képviseletében a vádlott által 2009. december 10-én kiállított tulajdonátruházó, birtokátutaló nyilatkozatot, a Kft3. által 2009. december 10-én kiállított mintavételi jegyzőkönyvet (JOB:3481) továbbra is az iratok között rendeli kezelni.

A vádlott által a 2013. május 17. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 5520 (ötezerötszázhusz) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. május hó 17. napján kelt 22.B.1542/2012/22. számú ítéletével a vádlott bűnösségét csalás bűntettében (Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pontja, (7) bekezdés b) pontja) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276.§) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 7 év 6 hónap szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdésekre vonatkozóan is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentés végett.

A fellebbezést a vádlott írásban is megindokolta. Beadványában ártatlanságát hangsúlyozta és arra hivatkozott, hogy a pénzfelvételére két különböző helyen, két különböző városban került sor. Az egyik pénzfelvétel helyszíne város1-en, míg a másik város1-től legalább egy órára város2-n, vagy város3-n volt.

Utalt arra, hogy a két helyszín közötti jelentős távolság önmagában is kizárta teszi, hogy a pénz felvevője ő volt, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ártatlanságának igazolására idézze meg és hallgassa ki azokat a bankban dolgozó személyeket, akik az összegeket kiadták a pénz felvétele során, továbbá indítványozta a fényképes felismertetési eljárás lefolytatását is e tanúk vonatkozásában. Utalt arra, hogy a bankban biztonsági kamerafelvételeknek is kell lennie, amelyek megtekintetése ugyancsak az ártatlanságát igazolhatja. Vitatta az írásszakértői véleményt is azzal, hogy az írásminta alapján tévesen azonosított az aláírást a szakértő. Ezért független írásszakértő kirendelését és ismételt írásszakértői vélemény elvégzését tartja szükségesnek. Utalt arra is, hogy semmiféle okirattal, így útlevéllel sem rendelkezett a pénz felvételének az időpontjában. Ezek olyan bizonyítékok, amelyeket a javára az elsőfokú eljárás során a bíróság nem értékelt. Kifogásolta továbbmenően azt is, hogy a vád által felajánlott 8 tanú helyett az elsőfokú bíróság csak 4 tanút idézett meg a tárgyalásra, ezért e tanúk megidézésére is szükség lehet annak ellenére, hogy ő ezeket a tanúkat nem ismeri.

Végezetül indítványozta, hogy a másodfokú bíróság tanú1-t, tanú-t, tanú3-t és tanú4-t ismételten idézze meg és hallgassa ki, az ő vallomásuk figyelembe vételével bírálja el az ügyét, és lényegesen enyhébb büntetést szabjon ki vele szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.610/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi releváns bizonyítékot feltárt, indokolási kötelezettségének is eleget tett és okszerűen következtetett a tényállásból a vádlott bűnösségére. A cselekmények minősítése törvényes, a kiszabott büntetés a cselekménnyel arányban áll, így annak enyhítése az ügyészség álláspontja szerint nem indokolt.

A nyilvános ülésen a védő a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat továbbra is fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Kiemelte, hogy a pénz felvételére két különböző, egymástól nagyobb távolságra lévő a vádlott lett volna. Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védői fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó eljárási szabályokat túlnyomórészt betartotta. Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtak ellenére tanú1 és tanú2 tanúk meghallgatására vonatkozó védő által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítását az ítéletben nem indokolta meg.

A másodfokú eljárás során a vádlott a fenti tanúk, továbbá tanú3 és tanú4 tanúk megidézését is indítványozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítvány nem alapos.

Megállapítható, hogy a 2013. február 18. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság - ügyészi indítványra - a Be. 217.§ (3) bekezdése h) pontja és a Be. 296.§ (2) bekezdése szerint e négy tanú vallomását felolvasással a tárgyalás anyagává tette. A felolvasott vallomásokra a vádlott semmiféle észrevételt nem tett, azt nem is kifogásolta.

A másodfokú eljárás során benyújtott írásbeli beadványában is úgy nyilatkozott, hogy soha nem találkozott ezekkel a tanúkkal, nem is hallott róluk, nem tudja, hogy valójában ezek a személyek kik. Ilyen körülmények között pedig a másodfokú bíróság szükségtelennek ítélte a tanúk személyes megjelenésre kötelezését, hiszen a tényállás a személyes vallomásuk nélkül is tisztázható volt.

Az írásszakértői véleménnyel kapcsolatos vádlotti kifogásra reagálva a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az írásszakértő az okiratokat mevizsgálta, aggálytalan szakvéleményt adott, így a szakértői vélemény megismétlése indokolatlan. Ugyancsak szükségtelennek és megalapozatlannak találta az ítéltábla a bankban dolgozó személyek felkutatását és kihallgatását, hiszen ilyen időtávlatból e tanúk már érdemleges vallomást tenni a pénzt felvevő személyéről nyilvánvalóan nem tudnak.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott által előterjesztett és a védő által fenntartott bizonyítási indítványokat elutasította.

Az elsőfokú ítélet felülbírálata során megállapította a másodfokú bíróság, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az

elsőfokú bíróság hiánytalanul feltárta, azokat egyenként és összességében is kellő mélységgel és logikusan értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, ugyanakkor azonban az iratok tartalma alapján a Be. 351.§ (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alapul vételével az alábbiak szerint kiegészítésre, illetve pontosításra szorul:

Az elsőfokú ítélet 2. oldal 7. bekezdésében az 5. pont alatt feltüntetett jogerős elítéléshez kapcsolódó másodfokú ítélet száma 1.Bf.623/2011/4. szám.

Ugyanezen oldal utolsó bekezdésében a 7. pont alatt feltüntetett elítélés adatait kiegészíti azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette a bíróság és a cselekmény elkövetési ideje 2009. július hónap volt.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdését akként helyesbíti, hogy a vádlott a vételárból 66.650.000 Ft-ot vett fel készpénzben a számláról. Ugyanezt a bekezdést helyesbíti azzal is, hogy a pénztárbizonylat száma helyesen 264871997.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul. A felmentést célzó vádlotti és védői fellebbezések valójában a bizonyítékok felülmérlegelését és a vádlotti védekezés elfogadását célozzák, amelyre a hatályos perrendi szabályok szerint a másodfokú eljárásban törvényes lehetőség nincs.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a szükséges körben eleget tett. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, és melyeket és milyen okból vetett el.

Helyesen járt el, amikor a vádlott többször megváltoztatott, következetlen vallomásával szemben a tanúk nyilatkozatait ezt mindenben alátámasztó okirati bizonyítékokat és az igazságügyi írásszakértői véleményt fogadta el a tényállás alapjául.

Az írásszakértői vélemény, valamint a tanúk vallomásai alapján egyértelmű bizonyítást nyert, hogy a vádlott volt az a személy, aki aláírta a Kft2.-vel a napraforgó eladásáról szóló adásvételi szerződést és a tartozást elismerő nyilatkozatot is.

Megállapítható volt a fenti bizonyítékok alapján, hogy a vádlott járt el személyesen a hajdúszoboszlói tárolónál is, azt a látszatot keltve, hogy komolyan szándékában áll a napraforgó megvásárlása, ezen túlmenően az is megállapítható volt, hogy ő írta alá a mintavételekkel kapcsolatos jegyzőkönyveket is.

Ugyancsak a vádlott volt az, aki személyesen eljárva a Zrt.-nél 2009. december 22-én az átutalt teljes vételárból 66.650.000 Ft-ot személyesen felvett. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak a vádlotti állításnak, hogy a pénz felvételére hány részletben és azonos, vagy különböző bankfiókokban került-e sor. A fentebb felsorolt bizonyítékok ugyanis egymásra épülnek, zárt logikai láncot alkotnak, és egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása irányába mutatnak, kizárva egyúttal a más által történő elkövetés lehetőségét is.

A másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyítottanak látta a vádlott terhére rótt cselekmény elkövetését, így a felmentést, illetve a hatályon kívül helyezést célzó vádlotti fellebbezés alaptalannak bizonyult.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen és helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes az ítélet hozatalának pillanatában hatályban volt törvényi rendelkezések szerint.

Az időközben bekövetkezett jogszabályi változásra figyelemmel azonban a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskori, vagy jelenleg hatályos törvényi rendelkezések biztosítanak-e kedvezőbb elbírálást. E körben vizsgálódva megállapítható, hogy a cselekmények büntetési tétele mindkét törvény szerint azonos, ugyanakkor a feltételes szabadság bocsátás lehetőségére vonatkozóan a jelenleg hatályos Btk. 38.§ (2) bekezdés a) pontja lényegesen kedvezőbb rendelkezést tartalmaz, mivel a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon már feltételes szabadságra bocsátható az elítélt. A középértékes büntetés kiszabással kapcsolatosan pedig megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az csak a büntetés kiszabásánál irányadó szempontként vehető figyelembe.

Mindezek alapján megállapította az ítélőtábla, hogy a vádlott cselekménye a 2012. évi C. törvény 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/bc. pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó, üzletszerűen elkövetett csalás büntetendő, valamint a Btk. 345.§-ába ütköző - figyelemmel a 6.§ (2) bekezdésére - folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősül. Az értékhatár megjelölése a Btk. 459.§ (6) bekezdés c) pontján alapul.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel. További súlyosító körülményként kell azonban értékelni a közbizalom elleni bűncselekmény folytatólagos elkövetésének tényét, míg további jelentős enyhítő körülmény a jelentős időmúlás, valamint hogy a cselekménnyel okozott kár a minősítés alapjául szolgáló alsó értékhatárhoz közelít.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket értékelve a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos, így az enyhítést célzó vádlotti és védői fellebbezés alapos.

A cselekmény jellegére és az enyhítő körülmények súlyára is tekintettel a másodfokú bíróság ezért a rendelkező részben írt mértékű szabadságvesztést tartotta arányban állónak a vádlott által elkövetett cselekménnyel és alkalmasnak ítélte ezt a büntetést a büntetési célok elérésére is.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a 2012. évi C. törvény 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtön, a feltételes szabadságra vonatkozó törvényhely ugyanezen törvény 38.§ (2) bekezdés a) pontján, a vagyonelkobzásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontján alapul.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések körében is túlnyomórészt helyesen döntött, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezése azonban hiányos.

Megállapítható, hogy az eljárás során az iratokhoz csatolásra kerültek a lefoglalt bizonyítékok, melyekről az elsőfokú bíróság csak részben rendelkezett, így a lefoglalásra került további bűnjelekre vonatkozóan a másodfokú bíróság pótlólag rendelkezett.

Mivel a bejelentett vádlotti és védői fellebbezés alaposnak bizonyult, ezért a bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. év január hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.

Erzsébet sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1542/2012/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.288/2013/14. számú ítéletével írt változtatással 2014. év január hó 29. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 29. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő